

"Friese Koerier" ... 3 Des. 1953.

STELLINGWERFSE RIEMPIES

IN DE TREIN

De trein ston stille op 't perron. **213.**
(In Heerenvene was 't.)
Een Heer in twiede klas wagon,
(Zoas het Heren past!)
Zat brieduut in een leeg koepee.
Hi'j rookt' op zien gemak,
En legde zo een bien of twee
Wat riek-lik ver te plak.....

De trein ston stille op 't perron.
(In Heerenvene was 't.)
En op een darde klas balkon,
(Zoas dat trouwens past!)
Ston opgepropt Jan Boezeroen,
Die om wat ruimte vocht,
En legde zo veur zien jesoen
De bienen in de bocht.....

De trein ging noar het Noorden toe,
En alleman reed mit.
('t Is jommes mar zoe'n kort gedoe!
Wat gefit het, of men zit?)
D'r was mar ien dun tussenskot
Van die noar die wagon.
Mar 't meakt' een hieleboel kepot!
Omdat het aandes kon!

Een zitplak veur de man mit geld!.....
Jan Boezeroen mag stoan!.....
Wanneer is 't eind'lik zó gesteld,
Dat zoks het ofgedoan?
Wanneer dringt eindelijk het recht
Ok deur in 't treinvekeer?
Wanneer zit eindelijk de knecht
Gewoonweg noast „meneer”?

Men proat wel over 't butenlaand,
En over 't onrecht miest,
Mar zorgt niet, dat men rang en staand
Uut eigen laand verwiest.
Zolang' in trein en ziekenhuus
Nog klassen moen bestoan,
Is 't in ons laantien lang niet plus!
En wordt er onrecht doan!

Bin bi'j d' N.S. gien weagens meer,
Gien klacht, al stoan we slecht.
Mar op 't balkon ók de meneer!
Dat is niet meer as recht!!

JOUK.

JOUK, Stellingwerfse riempies; Sunterkloas.

In: Friese Koerier 4 december 1953.

Friese Koerier ... 4 Des. 1953 ...

STELLINGWERFSE RIEMPIES SUNTERKLOAS²¹⁴

't Is gauw weer vuuf Desember!
't Is gauw weer Sunterkloas!
De hiele moand November
Reuk al noar spekeloas!

En oov'ral veur de reamen
Ligt toat en spelgoed klaar!
Rieksdealders, moezen, neamen
Van pure sukeloa!

De kiender stoan te zingen
Van Sunt en Peerd en Piet,
De droom van duzend dingen!
Wat kriegen ze? Wat niet?

Een ... fiets! Mekano-deusen!
Een voetbalspul! — Wat wi'f?!
Drie grote sukerfeuzen,
Mit liest nog wat er bi'f!

En Moeke proat mit Vader ...
Een fiets? Dat goat niet heur!
Ze moeten zuntig leven!

Mar Vader vrot er veur,
En Moeke reket even ...
Gien fiets! Mar 't feest goat deur!

JOUK.

BAKKER, M., Dichters rijmen op St. Nicolaas; Enkele exemplaren van Sint Nicolaaspoëzie, verzameld en van aantekeningen voorzien.

In: Friese Koerier 5 december 1953.

FRIESE KOERIER

Zaterdag 5 December 1953

Dichters rijmen op St Nicolaas

*Enkele exemplaren van Sint Nicolaaspoëzie,
verzameld en van aantekeningen voorzien
door M. Bakker*

Men mag beweren, dat het de Meimaand is, die het meest door dichters beschreven en bezongen zou zijn, de feiten bewijzen het tegendeel! Ongetwijfeld is het de Sint Nicolaas-avond, die de meeste dichtertijke zielen tot schrijven zet! Enkele dezer rijmernaarde elementen missen duidelijk de technische kennis voor het vinden der juiste rijmwoorden, om de diepe gevoelens van een ontroerd hart in de goede vorm te gieten. Zoals uit onderstaand voorbeeld mag blijken:

Van Sinterklaas

Beste Henkie en Klaartje,
Ik heet van Sinterklaasje,
Ik ben weer naar jullie gekomen.
In de winter. Niet in de zomer.
Ik wilde jullie wat brengen.
Een heleboel mooie geschenken.
Ik hoop, jullie vinden ze mooi!
Piet vindt ze tenminste ook erg mooi!
Voor Henk is er een nieuwe fiets.
En voor Klaartje heb ik ook nog iets.
Een hele grote, mooie pop,
Met slaapogen in de kop!
En een autopop op echte banden!
Die willen natuurlijk ook wel branden
Maar dat moet je maar niet proberen.
Want ik moet weer naar Spanje verren.
Doe maar goed je best op school,
Dat vindt Sinterklaasje erg mooi.
Volgend jaar kom ik wel weer.
En misschien later nog een keer.
Dag kinderen! Het ga je best!
Oost West, thuis best!

Bij een andere categorie schijnen de klanken een dermate grote invloed te hebben, dat men eenvoudig van z'n onderwerp afwaait, en er nog slechts met de grootste moeite weer toe geraakt.
Het volgende gedicht mag een en ander verduidelijken:

Op een zakmes

Sinterklaas,
speculaas,
Zwarte Piet,
zak en riet,
groot en klein,
mansepein,
jong en oud,
dikwils stout,
man en vrouw,
kabeljauw,
vroeg en laat,
op de straat,
laat en vroeg,
lang genoeg!

Ik vergat nog te schrijven,
dat ik je met een zakmes wou
verblijven!

Ook uit het volgende vers blijkt, dat de schrijver aanvankelijk in extase moet hebben verkeerd, totdat — hem bij de aanvang van het derde couplet z'n onderwerp te binnen schoot. Deze

gebondenheid neemt ons ongetwijfeld enige der fraaiste verzen, ooit in het Nederlands geschreven, onthouden!

Men gelieve bij het lezen dan ook rekening te houden met de veranderde gemoedsstemming van de schrijver. De beide eerste coupletten dienen in extase, dus verheven, gelezen te worden, terwijl het derde zich het best laat genieten op de bekende kinderdreunton.

Bij een schaar

(verheven!)
Geacht, doorluchtig paar!
Verbeidt! Verbeidt de maar
Des dichters klank-schoonheden!
Alliteratie zwelt,
Wanneer het Wond'ren geldt
Der Poëzie, betreden!

(verheven!)
Herlees! Herlees dit lied!
Wat het aan klinkers biedt
Spruit voort uit diep gevoelen!
Het hert! Het herte bonst!
Het giert en guist en gonst
Van onvermoed bedoelen!

(dreun!)
Dit pak bevat een schaar.
Nu kun je knippen maar!
In jassen en in broeken.
Knip nu maar altijd door.
Daar zijn de scharen voor!
Maar wees voorzichtig hoor!
En knip geen rare hoeken.

Sommige gedichten getuigen van de fijn-psychologische kijk van hun schepper op zijn familie-leden. Een lang niet onverdienstelijk voorbeeld is dit:

De paraplu

Oom, hier is een paraplu.
Helemaal alleen voor U.
Misschien is uw levensweg
Wel niet zo heel lang meer, zeg.
Hoe dan ook, in elk geval
'n Onrein hoofd is al te mal.
Daarom deze paraplu.
Oompje, hij bescherme U
Tegen heil en tegen zegen!
Draag hem ook eens in de regen!
Wonderbaar zijn 's Heeren wegen.
Wonderbaar is 's werelds loop.
Dit is 't einde, naar ik hoop!

Ook de veelomstreden zgn. „Huiselijke Poëzie” der 19e eeuw, beleeft nu en dan in enkele voortreffelijke staaltjes dichtkunst een nieuw hoogtepunt. Vooral het P.S.-je aan het slot is kenmerkend voor dit genre.

Bij een groot pak

Lieve Grietje, Geertje, Tootje,
Hier voor ieder een cadeautje.
Lieve Pieter, Jan en Henk,
Hier voor ieder een geschenk.
't Is, zoals jelui wel zien,
Duurder dan één gulden tien.
Wees nu maar niet al te dwaas,
Alles komt van Sinterklaas.
En natuurlijk ook van Piet.
P.S.: Wat een sneeuw, hè,

tante Griet!

En tenslotte vergeet de verliefde jongeman niet, zijn hart uit te storten in één der schoonste aller dichtvormen: het sonnet!

Het volgende gedicht ontleent z'n bezielende kracht vóór alles aan de laatste twee woorden: „ik spatie...”
Waarmee de schrijver stellig heeft willen zeggen: „ik spatieer - schrijf wijd uit elkaar!”

Het onvoleindigde woord kán wijzen op een vóórtdurende werking!....

Sonnet op twee nylons

Ai! Lena! Teer geliefde!
Ai! Deel mijn lot!
Uw koelheid, die mij griede,
Al! dwong mij tot
Deez' woorden, die ik briefde.
Ik splijt kapot!
Ai! Dat het U beliefde!
Ik - dwaze zot!
Twee nylons tot Uw gratie!
Gebruik ze lang!
Versta mijn consternatie!
Mijn hart is bang!
Ge zijt zo wrang!....
Mijn Lena!! (Ach.... ik spatie....!)

Wij hebben in dit artikel uiteraard slechts een zeer globaal overzicht kunnen geven van de Sint Nicolaas-poëzie. Een volgend jaar hopen wij nog eens op dit interessante onderwerp terug te komen.

[Handwritten signature]
Van St. Nic.
correspondentie
zie bl. 126/127.
Eriese Koerier
R. O. M.

TINHOLT, K., Stellingwerfs dialect.

In: Stellingwerf 18 december 1953.

Stellingwerf 18 Dec. 1953

Stellingwerfs dialect.

Hooggeachte redactie,

Wilt u mij enige plaatsruimte in uw krant afstaan voor het volgende? Bij voorbaat zeg ik u daarvoor graag ten zeerste dank.

Bij mij, als oud-ingezetene van uw gemeente komt uw weekblad elke Zaterdagochtend als een welkome gast binnen.

Of het nu komt, dat ik allengs tot de oude oud-ingezetenen ga behoren, weet ik niet, maar naast veel anders, wordt in het bijzonder mijn belangstelling telkens gaande gehouden door stukjes, die als Stellingwerfs dialect tot ons komen door middel van uw blad. Ik denk b.v. aan de zeer goede, aardige stukjes ondertekend met „Jehannes”. Wie die Jehannes is, is mij niet bekend, want dan had ik mij al lang met hem in verbinding gesteld. En dat allereerst om hem en daarmee allen graag tegelijkertijd, die op dezelfde wijze uiting geven aan hun dialectisch medeleven, de verzekering kenbaar te maken, dat de betekenis en de waarde van hun werk verder strekken en verder gaan dan denklijk wel vermoed wordt.

Reeds gedurende een paar jaren worden al die dialectische aanhalingen doorgezonden naar de Kon. Nederl. Academie van Wetenschappen te Amsterdam voor de Centrale Commissie voor onderzoek van het Nederlandse volkseigen (Afd. Dialectologie, Volkskunde en Naamkunde). Daar wordt er dankbaar grote aandacht aan geschonken.

Kwamen nog al eens aanhalingen uit de Oosthoek der gemeente, nu ook thans uit het Westelijk deel wordt gesproken, biedt dat thans al reeds een prachtige gelegenheid aan ter beschouwing van het verschil der beide toch waarlijk niet zo heel ver van elkaar gelegen streken; een verschil, dat nog al in het oog springt.

Geachte redactie, met het oog op de plaatsruimte treed ik niet verder in bijzonderheden en laat het er dus bij. Ik meende echter niet te mogen nalaten de schrijvers der stukjes als een blijk van de belangrijkheid van hun arbeid langs deze weg een woord van dank te doen toekomen, vooral ook namens de bevoegde beoordelaars.

Bloemendaal. Met hoogachting,
K. TINHOLT.

Friese Koerier

29 Dec 1953...

STELLINGWERFSE RIEMPIES

215.

Regen

*Heur de klisse klosse klompies
op het klesse klass pad;
stippe-stappe, soppe-sompies;
o! wat is de wereld nat!*

*Kiek de wilde weaterwoлкens
an de lege lekke locht;
torens, trechters, kleaterkolkens!
wat is dat een wilde vlocht!*

*Heur de dikke drieste druppen
tikke-takke op het glas;
klikke-klakke; hippen, huppen,
dukeldealen kris en kras.*

*Kiek de boeman bellebloazen!
bibberbellen, glas en groot;
bolle, bulle bobbelboazen
op de spikkel-spetterstoot!*

*Heur de wiend de wolgens wiegen!
wilder, woester wordt het lied!
donderen, dreunen, dreaken, drlegen!
bulderend, baastend, donkend bried!*

*Kiek de brune beukeblatties
warrelen, dwarrelen henneweer!
plonsend in de pappelpatties
bin ze vort — bestoan niet meer.*

*Heur de mannen in de jister;
Zó is 't leven van de boer!
regen nou en regen gister.....
elke dag opn'j een toer!*

*Kiek de enties wiggel-waggel,
kcekkel-kwoakkel op het pad;
zwikke-zwikke, ziggel-zaggel,
lekker, lekker, lekker nat!*

*Heur de grote gleazewasser
deaveren om het dunne dak!
plompveuren weaterplasser!
barre brompot-bullebak!*

*Kiek de blubber en de blabber
op de gládde gletê grond;
ien geklieber en geklabber
sputtert in de spatters rond!*

*Klisse klosse klompies klinken!
en de boer zakt in zien grond.....
grote bibberbellen blinken!
en de modder spattert rond.....*

*Mit de waarmte om me henne
van de kachel, zwarte man,
wachter 't glas, neem ik de penne,
skriewe d'r een lietien van.....*

Friese Koerier - 30 Des. 1953 -

216.

Stellingwerfse riempies

Van old noar ni'j

De olde startstok tikt het jaar gestoag ten ende;
De keuperen wichte zakt; de lange slinger goat
Ientonig henneweer; — de weg noar 't onbekende,
Nooit troage, nooit verhoast; — dezelfde regelmaat.

De wiezers dri'ffen deur; doar is gien onderbreken.
Ok niet, as 't Oldejaar en twealef ure slat.
De olde startstok tikt de uren en de weken —
— De krokus in de tuun, de bomen uut het blad.

De tied is zonder skoft. En toch — wi'j rusten even.
— Wat ha' we van het jaar, dat nou veb'ij is, docht?
Wat waren we van doel? Hoe ha' we willen leven?
Het het vewerk'liking van onze plannen brocht?

't Is in ons leven goed, eens de belans te meaken.
Mar d' olde startstok tikt deur d' uren zien siegnoal:
De tied is zonder skoft! Ons waachten ni'jje teaken!
Ons waacht een ni'j stok waark! Een groter idiaal!

JOUK.

JEHANNES, Een Stellingwerfs verhaal veur grote meensken; Het gebeurde tussen old en ni'j.

In: Stellingwerf 31 december 1953.

Stellingwerf

31 Dec. 1953

HET GEBEURDE TUSSEN OLD EN NI'J.

Een Stellingwerfs verhaal
veur grote meensken,

deur JEHANNES.

Het was Oldejoarsdag.

Die meensken, die rekend hadden op wat ies in de vri'je deagen om Karstmis en Nejoar, waren wél teleursteld.

Dag op dag en weke op weke zat de wiend stief in de Zuudwesthoek — het koffie- en theehusien, zoas de olden zeden — en jachte de grote weaterwolkens veur hem uut over de Atlantiese Osiaan, Europa in.

Disse dag was er iene as al die aanderen. Grieze regenlarden skeurden over het dorp en de wiend gierde om de hoeken van de kleine karktoeren, dat het heantien bovenop zien stoatigheid veleur en in de rondte tolde. D'r waren niet vule meensken bi'j de weg en die er waren pebeerden zo vlogge mogelijk in huus te kommen, wat veur de fietsers, die er tegenin mossen, een hiele toer was.

De deure van de olde smederijje op de hoek klapte mit een harde slag eupen, deurd'at de haand, die de ring vaastehul, niet vedocht was, op de wiendrok, die nou vri'j-spul noar binnen roasde, om en over al de dingen, die doar te waachten stonnen emmers ~~kachels fietsen kisten vol rangelen~~

en moeren, om dan een bitweg te zuken in de wiede rookkappe, boven het filkkerende vuur.

De smid en zien knecht waarkten deur, de iene an een olde fiets, woar de linkertrapper van vesten was, de aander sleug mit al de kracht, die in hem zat, een gloeiend stok iezel kroem over de ronde punt van het aambeeld, dat er een regen van vonken ofsteuf en kleine gatties in zien blaauwe overal skrujden.

De man, die mit een boel mujte de deure weer dichte kregen hadde, zee niet meer as „Goeie” en leup dan noar het vuur, om er zien vekluumde haanden over uut te stikken.

Pas toen de smid de trapper anzet en de fiets achteruut brocht hadde, heald' ie uut de wiede buse van zien overjasse een old vaarveblik te veurskien.

De smid begon te lachen, toen ie het zag. „Zo, zo! Ik zie 't al, Jehannes! Kurbied zeker, hè? Ie willen het olde joar dus weer uutskieten vanoavend. En het weer d'r dan mitien mar bi'j, want doar meu' we ok wel eens wat ni'js veur in de plak hebben.” Onderwiel greep zien rechterhaand in een groot blik en healde d'r stokken kurbied uut, groten en kleinen, die kletterend in de vaarvebusse vullen. „Wat donkt je, zo' j' zo niet genoeg hemmen? Ie kun 't hiele dorp er wel mit wakker kriegen man. Hoevule skotten wi' j' eanlik wel niet doen? A' j' hier mar een beetien uut de buurt blieden, want ik hebbe een hekel an dat geknal midden in de naacht.”

„Ja, hol mar op! Zo goat het wel! Ie skrieven 't mar op 'e grote rekening. En dan tel ie vanoavend de hiele boel mar eens op, want van 't joar kom ik niet weer. En verder veur de rest: een zalig uutende en een gelokkig begin, zu' we mar zeggen. Tot aankem joar dus!”

„Netuurlik kerel! Van 't zelde leaken een pak heur! Enne..... ie hollen 't je veur gezegd, hè? Niet te dichte hier in de buurt vannaacht!”

Jehannes lachte nog om de woorden van de smid, toen ie al weer buten leup, in weer en wiend, vortdeuken in de kreage van zien jasse. „Niet te dichte hier in de buurt vannaacht!” Dat hadde de smid zegd. Nou, reken mar, dat die smid nog even lekker wakker skrok. Want een doaverende knal zol het geven. Niet zo even „pets!” mit een grunteblikken of zo, nee, hi'j hadde zien spullegies beter veur mekaander. Jammer, dat het weer zo slecht was, aandes zol het wel over het hiele dorp te heuren wezen. Hi'j hadde een olde melkbusse opzocht en doar hadd' ie in de bojem een gattien in boord. Een klein gattien was het mar. Dat was om zo te zeggen de ontsteking, krek as bi'j een bom.

ie alle kurbied in, die ie kregen hadde! 't Zol toch wel goeie wezen, zeker?

Hi'j healde een stokkien uut de buse en gooide het in een poeltien weater an de kaant van de weg. Derekt begon het te koken en te broesen mit grote bellen, die op en noast en over mekaander grujden, of er leven in zat. Ja, dit was van het goeie soorte! Reken mar! Vanoavond, zo om een uur of half twealf, dan nam ie de busse en dan ging ie d'r mit noar die zaandkoele in het laand van Klaas de Vries. Doar kon ie makkelik kommen, zonder de weg langes te moeten. Eerst even skuin de grös-hoek over, dan over het karrepattien, stief onder de toren deur en over de smalle sloot. As ie doar was, ging het deksel van de busse of en de kurbied erin! En dan een beste skeut weater d'r bi'j! Vlogge het deksel d'r op! Ja, dat ging ok mar niet zo vanzelf! Want tussen de raand van de busse en het deksel zol ie spiekers stikken en dan het deksel er mit een droadpoal op vaaste houwen! Toch makkelik, dat er zoe'n wiend was, want dan zol gien meenske het heuren. En doarnoa rap de lonte d'r in! Dat was een stokkien ketoen, dat op 't iene ende deur het gattien in de bojem stak en onder 't aandere ende kwam het vlammechien. Hi'j hadde 't al pebeerd vanzelf! 't Wol gnezelig best braanden, dat ie mossen rap meaken, da' j' er bi'j weg kwammen, veurd dat de hiele busse uut mekaander vleug. Want dat zol ie doen! Het deksel sprong er niet of! Doar was gien sproake van, mit die spiekers er tussen. Het zol een klap geven, dat het dreunde over het dorp. Dan zal het hem eens ben'fien, as
de smid er ok op of kutam, want het was vlak

skuin achter zien huus.

Hi'j leup het aarf van zien boer op, tussen de grune hekkepoalen mit witte koppen deur. Zien klompen klotsten deur de modder van de inrit en er sopperde weater over de lege kaanten, mar Jehannes vuulde het niet, en hi'j zag het niet, hi'j dochte mar an ien ding: „Vannaacht!”

Gien meenske hadde 't zien gebeuren mar de zonne was ondergoan en over het dorp vul de volle donkerte van de Oldejaarsoavond.

Het leup tegen half twealf. In de mieste huzen braande nog locht, dat deur kieren noast de gediene noar buten skeen, want hoast iederiene bleef op, om de overgang van Old noar Ni'j in al zien volheid te beleven. In de smalle heufdstroate hong een locht van euliekoeken en appelbollen en een stellegien opskeuten jongen dee zien beste, om zovule mogelik fietserekken, boereweagens, tuunhekken, wastobben, krooien en wat er mar meer te vienen was, bi'j mekaander te slepen op het skoelplein. Dat zal morgenvroeg een mooie vezoaming wezen, die hiel wat bekieks trok. Dan zollen zie d'r ommehenne stoan, mit de haanden in de buse tegen het hekke leund en een sigereette onveskillig in een mondhoek, allemoale die er an mithuipen hadden, net of ze naargens van wuster. Mar inwendig zollen ze heur verknienpen van de wille, as alleman zien spullegies bi'j mekaander zochte en er mit noar huus ging. De mieste meensken nammen het goed op en de enkeling, die dat niet dee, was toch wel zo vestaandig, dat niet in het eupenboar te loaten bliken, mit de kaans van deur het hiele dorp uutlachen te worren.

Op hetzelfde ogenblik, dat die jongkerelds de gierbak van Janus Lever an 't rollen brochten, stapte over het karrepattien een man, die een groot donker ding in zien rechterhaand dreug. Het was Jehannes mit zien melkbusse. Stief onder de toren deur, dan over het smalle slotien, doar lag de zaandkoele al.

Vuuf minuten leater broesde en skoemde de kurbied in het weater en een witte weasem kwam er of, die de ruimte opvulde. Het kruutvat lag te waachten op de vlam!

Even flikkerde het vlammechien van een sigereette-anstikker op tegen de donkere kaanten van de koele. Dan gloeide het ketoen en skrujde sentimeter veur sentimeter verder. Jehannes lag veuroverdeuken achter het zaandwallegien, dat bi'j het ofgreven om de ien of aandere reden zitten bleven was. An de aandere kaant lag de busse.

Er was gien geveer. Er kon gien geveer wezen! Het beston niet, dat er geveer was! Het zaandwallegien was jommies dikke genoeg? En toch trilden zien haanden, toch bonsde zien harte! Nou mos de klap kommen! Het kon gien drie sekonden meer duren! Hi'j telde: „Iene - twie - drie.....”

Er gebeurde niks.

„Viere.....”, nog niks!

„Vieve..... zesse.....”, opni'j niks! Opni'j gien slag.

111

Hi'j begreep niet, hoe het kon, mar het mós zo wezen : het ketoen was uitgoan. Miskien nat worren. Mar goed, dat ie nog een entien in de buse hadde ok, dan was alles temenen niet veur niks. Hi'j kwam overende, keek over de raand noar het plak, woar de busse lag, vezichtig nog, — dan inienen was het of er een vulkaan veur zien ogen losbaaste, iene hel van vuur en donder !.....

En mitien was alles weer duuster, mar de piene bleef ! Een snaarpende piene an de kaant van zien heufd. Hi'j vuulde het waarme bloed, dat over zien gezichte stroomde.

En op hetzelfde moment wust ie het : hi'j mos hier weg ! Het mos ! Hier zol gien meénske hem vienen. Hi'j mos noar huus, noar zien boer ! Mit mujte vun ie steun en kwam overende. Hi'j wust zelf niet hoe, mar wat leater ston ie boven, op de begoane grond. Die kaant uut, doar was de karke, doar was het huus ! Het stiekeldroad skeurde zien broek, mar de sprong over het slotien lokte. Nou vlak onder de toren langes. Gelokkig ! 't Was net as de piene ofnam.....

Dan zakt ie zonder geluud in mekaander, in de modder van het pad.....

Hoge boven zien heufd rokten wilde wiendvleagen an het heantien en het iezeren kruus. D'r kreakte wat boven in de olde toren, die deur de

joaren henne het geweld van de elementen deurstoan hadde. D'r skeurde wat. En dan — bi'j de volgende rok — gebeurde het : de balkens leuten het iezeren kruus los, dat mit heantien en al noar beneden tumelde, vlak noast het lichem van Jehannes, dat doar onbewegelik stille in de regen lag. Iene van de stangen lag dwars over zien borst, mar hi'j gaf gien teken van leven meer.

De jongkerels, die mit de gierbak van Janus Lever noar het skoeleplein douwden, hadden de klap van de melkbusse heurd en ze wollen er meer van weten ! Iene was er bi'j, die pertinent beweerde, dat ie een vuurgloed zien hadde aachter de karke en dus nammen ze die weg. Toen ze noast de toren leupen, beskeen het locht van heur zaklanteren de man en het kruus.....

De zeake was zo kloar as een klontien : het kruus was noar beneden valen en Jehannes was er toevallig de dupe van worren. Ien ding was er, dat een roadsel bleef : wat hadde hi'j doar te meaken had ?

An de slag dochte niet iene meer.

Toen de smid een peer weken leater een emmertien zaand veur de vrouw ophealde, die an 't stroafeskrobben was, uut de koele van Klaas de Vries, vun ie doar de stokken van een olde melkbusse en een vaarvepot.....

Hi'j zochte alles sekuur bi'j mekaander en begreuf het, diepe in de grond.

Noa die dag hong er een bortien in de smedri'jje : „Hier wordt gien kurbied vekocht”.

„Vremd”, zeden de meensken, die het leesden. „Wat zol ie doar mit veur hemmen ?”

Dan bleef de smid doof en zweeg.....